

Sy-li spěwał,
Pillnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoeš da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh dń khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klįž Bóh poda,
Wokřew će.

Serbske njedźelske lopjeno.

Budyšin

23. augusta 1925

Bauzen

Čižbcež a naklad Šmolerjez katolickežernej a kniharnje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyšinje.
Wulhadža lóždu šobotu a placzi na měřaz 15 stotych pjenježłow.

11. njedźela po swjatej Trojicy.

Sczenje Lutafcha 18, 9—14.

Čsu najše modlitwy prawje nutrne? Na to čizemy šo pruhowacž, hdyž šmy tute šłowa našeho šbóžnika wo modlitwoje farisejskeho a žlonika w templu čitali. Čso wě, dženzka, hdyž tał nělotry žaneje modlitwy wjazny njesnaje, mamy šo najprjedy prašhecž, hacž šmy šami došč pilni w modlitwoje. Albo njeměli šo w modlitwoje na Boha Wótza wobrocžicž, hdyž wschał tola tošcho š jeho ruki bjerjemy, njech šu wješela, njech je šrudoba, njech šbože abo nješbože, žiwjenje abo šmjerčž! Tvoja wutroba šo raduje na něčim, šchtož je šo čzi wobradžiko, wona šo ru-dži, dofelž šy něšchto šhubil, šchtož je čzi drohe a lube bylo, rano šo podawašch do šwojeho džěla čzerštwy a wofšewjony, wječzor po dofonjanym džěle pytašch šprožny šwój počoj a wotpočint, šy wofšebite šhonjenje čzint w šwojim žiwjenju abo dofonješch šwoje wschědne šchibšluchnosče abo mašch ša šebje wofšebje wažny a wopomnjenja hódny džě: wschudžom čzujesch, šo šwojeho Boha trjebasch, klįž čzi žohnuje twój wukhód abo nutškód, klįž čzi pošlicža šchit a šryw pschede wschěm šlym, pomoz a wumoženje š do-bremu — š Bohu mamy šo modlicž!

Farisejski w našim šczenju to wě a čzuj. Šo šakonju běchu jemu wschał wěšte modletške hodžiny prjódpišane, a šnano tež wofšebite formy, a wón šo wscheho kručze džeržesche. Alie něšchto jemu pobrachowasche: prawu šhutnosč a šamospšnacže. Wón džě w prawym čzaku do templu a šo tam modli a dofonja šwoju pschibšluchnosč na tute waschnje, — ale wěž wutrobny je-mu to njebšesche a tał njenamaka w modlitwoje žaneho wofšew-jenja.

Šinał pola žlonika! Wón ma modlitwu ša wulke prawo, šo-trež je hubjenemu čžłowjekež wot Boha date. Ššchi wschěj pošlucže je šebi wěšty Božeho šmilenja, a tał šo modli pošiznje, pošutnje a dowěrliwje. Tał twari na Božu hnadu a woteńdže š templu š nowym roššudženjom: W pschichodže hladašch šedžbli-wišcho a šhutnišcho na to, šchtož šo Bohu špodoba. A to je tež wěšče potom čzint.

Tač šebi wobhladujemy bližšche modlitwu žlonika; w jeho nutrnej modlitwoje špošnajemy:

- š I. kač šo pošutnje šwojich hřešchot wušnawa,
- š II. kač dowěrliwje wo Božu hnadu pošy,
- š III. kač šěpsche a pošobnišche žiwjenje wjedže.

Šnježe našch Božo, tvoje šłowo pošucž naš, šo njebšchmy twa-rili na šwoje škutki a na šwoju móz a šwoju mudrošč, ale na tu hnadu, šotruž nant w našim šbóžniku pošlicžišch. Daj, šo by našch byl a wostal a my jeho ša čzaš a wěčnosč, šo bychmy pyčali tvojju čšesč a šobucžłowjekow šbože a šwoju šbóžnosč. Šamjeń.

I. Šajki jašny wobraš, šotruž šo nam tu wot Jesuša pošafuje: farisejski a žlonik — klįž šo wobaj w templu š Bohu modli-taj. Šjes dwěla: Šesus je tym, klįž na njeho pošlachu — a to bšesche wěšče wjele tajlich, klįž hišesče do njeho pošnje njevěřjachu pošno druhim, klįž šami do šo telko džeržachu, šo mějachu šo ša-mi ša prawych, — pošasacž čzyl, w šajim šmyšlenju šo š Bohu modlicž mamy a to w žloniku. Šo pač by šo jeho modlitwa a jeho žyła nutrnosč šole wušbšnyla, pošaje jich šobu na modlitwu šamopášneho farisejskeho, šo by šo pošiznosč žlonika měřika š hordosčzu farisejskeho a jeho dowěrenje na Božu hnadu še šamopášnosčzu tamneho, a šo by šo ššonežnje na to pošasalo, šotry je prawe žohnowanje wot šwojeje modlitwy měš.

Zlonik bo wusnawa swojich hrěchow. A wěcže tón tež njeje lěpšchi był dźyli druhy zlonizy, kiž je to, sčtož je měl, i wjetšcha tola tał dobył, so je druhichy — bohatschych kaž khudnych — sjebal. A hdyž fu w Jerusalemyje zlonikow i hrěschnikami hromadže nje-
nowali, fu k temu drje tež dosč pšchicžiny měli.

Dlějšchi czaž běšche našy zlonik tał ludži sjebal a řebi njebē-
šche i teho žaneho řwědomja čžinił — jako by řlepy był pšche-
čžitwo temu, sčtož je prawe a njeprawe. Ale řwědomnje bē-
šche řo řbudžito a wón řo řam prascha: je moje řžiwjenje tajše,
kaž řebi jo Bóh řnjes řada? A wón čžuje, kał řwědomnje jeho
wobčežuje — a wón řebi tutu čžezu řam njemóže wote-
wřacž. Kał řrudny je řčónčžnje! — Wón wě, na koho ma řo wo-
brocžicž, so by mēra namařał! Kaž řhubjenty řyn w najwjetřchej
řuřy, do kotrejež je řwojich hrěchow dla pšchischoł, řo wrócži
k řwojemu nanej, tał našy zlonik řo wobrocži na Boha! Wón
praji: Božo, budž mi hrěschnikkej hnadny! Wón steji našdala:
Ma řo řa tajšeho, kotryž je wjele řhubjenřchi dźyli druhy; a kał
řokutnje řo k Bohu modli! Wón njepomni na řwoje řkutki.
Drje je tam a řem tež dobrego druhim wopofařał — tola wón
čžuje: to je bylo wřchał jenož moja řwojata pšchisřluschnosč, to nje
njemóže i mořichy hrěchow wumóž. A wón řo tež i druhimi
njepřchiruna. Druhy řu řnawo hiřčježe bóle ludži jebali dźyli
wón! Ma to wón řej řpomina; wón wě, jenož Bóh móže wo-
dacž, řam wot řebje wón ničžo njepamóže.

Řariřeřřki hlada na tajřich, kiž řu řo po jeho mēnjenju tał
jara pšchehřěřcheli, a i nimi řo porumujo wón řebi mřřli, so je
tola po tym čžinił, sčtož je řakon přjódřpřkał, w tym nastupanju
řebi ničoho řleho njeje wědomny, řohodla: dyrbi řo jemu njebj
wotewřicž, wón je jo tola řařřužič, je tola tež wjele lěpřchi dźyli
druhy. Je wřchał hiřčježe wjazy čžinił, hacž řakon řebi to řada,
modli řo wjazy hacž je jemu řreba, čžini tež wjazy dobrego hacž
ma řo wot njeho po řakonju řadacž. — Ale sčto je tutón řariřeř-
řki řabny? — To, so Bóh hlada na wutrobu! So tón hiřčježe
Božu wolu njeje dopjelnił, kiž řo najwjetřichy hrěchow, tež je-
banřwa a tał dale hlada, so tón Bože řkřestwo hiřčježe nima,
kiž řwonřownje po řřniřu wřcho, řnadž hiřčježe nēřčto wjazy
čžini, ale sčtož je i Bohom řjednocženy we wutrobje. Njeje pař
wutroba Boha dobyta, tam tež džela mēčž njemóže na Bo-
žim řkřestwoje. Njeje Boži duch w nař, řejimy w řřužbje hrěcha
a řleho ducha. — Tuž njehladajmy na tych, kiž řu po našchim
mēnjenju mjeřřchi dźyli my w pobožnosčži, ale hladařmy horje
na tajřich, kiž řu wjetřchi, ředžbuřmy tež na našche řłowa a na
nařche mřřle, pohladajmy na řesuřa, a našche řwědomnje budže
nam prajicž, sčto nam pobračujuje; potom njebudžemy zlonika
řařpicž, njebudžemy na druhichy řofařacž a řichy hrěchi, ale řami
řwoje řřnacž a řwojich řłowom řo řacž a řjeknyčž kaž
zlonik: Božo, budž mi hrěschnikkej hnadny! To je pucž, po řo-
trymž móžemy Boha namařacž, sčtož řo řam ponižuje, budže
řowřřcheny. Sčtož řwoje hrěchi a řłabosčje řpřnaje a řo řichy
řořkaje, temu móže řo řomhacž, druhemu niz.

II. Hdyž je zlonik řwojich hrěchow řo řořkał, hdyž je jeho
řwědomnje jemu řřlu řhubjenosčž jeho řžiwjenja řofařało,
kotrež je bjes Boha hacž dotal wjedł, řo wobrocži na praweho
lěřarja řa řwoju řhoru duřchu, i dowěřjenjom dže k Bohu a řrořřy
wo hnadu. Wěcže by zlonik tež řrořřycž mohł wo dřebe wěžy,
je tež řwoje řarosčje mēl wo dom a řwojbu a řowołanje, ale
wřchitke tajše naležnosčje wřtaji řady ležo tam, hdyž řo jedna
wo to jene, sčtož je nuřne, wón čžje najpřjedy Boha řameho
dobyč. Bóh dyrbi jeho džeržecž, hewał njemóže dale wobřtacž,
Bóh dyrbi jeho wjeřč, hewał njemóže dale hičž.

Řnadž řomhřli na řłowa 119. řřalma w 76. řřucžžy: Nječ
nēřł twoja hnadu mój řrořřit je, jako řy ty twojemu wotrocžkej

rěčřał! Řajše dowěřjenje k Bohu! Tež to, sčtož řo nam njemóž-
ne byč řda, ma wón řa móžne, hdyž řo Bóh na nim řmili. A
Bóh, kotremuž je wřcho móžne, jenož to jene niz, so by řořbitu
wutrobu řačžičnył, wuřřnyřchi jeho řrořřtwa.

Derje temu, kiž ma tajše dowěřjenje k Bohu! Kotremuž je to
najwřžniřcha wěž, so by Boha mēl, so by w Božim mēře wot-
pocžowacž mohł.

Włojřař řpřwa w 90. řřalmje: Řnježe Božo, ty řy našche wu-
řřowanje řtajnje a pšchezo! S tajřim řłowom řo řrořřituj, kotre-
hož je čžēře njeřbože řrečřilo; Bóh je nam našche najřrařniřche
řbože a bohatsřwo, kotrež řo njemóže niřomu řřubicž, sčtož jeho
njepuřřicž. Bóh našche wuřřowanje, to budž našcha nadžija
w řrudobje; řomuž tež jeho lubi wumru — w Bořy řichy řenje
njeřřubi a, hdyž tež jemu tu pobračuja: Bóh wjedže nař wřchał
je řwojeř móžnej řuku a nař řžohnuje a wobarnuje. Bóh je na-
řche wuřřowanje: řajřa mōž řa řpřřowanyř, řajřa řbožnosčž řa řho-
řnyř a mřřejazyř! Hdyž řwēt nař wřtaji bjes řady a řomozř,
hdyž ničžo tu wjazy nimamy, na čžož móhli řo řepřeracž, hdyž
řotom tež řwědomnje nam bjerje řmutsřny mēř pšchēs to, so
nař wobřřořuje — twař na Božu hnadu! Ničřton čži njemóže
twoje hrěchi wdacž — Bóh to móže a čžje; pšchetož wón njehča,
so by sčto řřubjenty był!

Je to řariřeřřkemu njeřnate? Njeje wón 90. řřalm řnał? —
Řřle wěcže! Ale to njeje to řamřne: nēřčto řnacž a nēřčto
mēčž. Řariřeřřki njeřtwari na Božu hnadu, ale řam na řebje,
nař woju prawdosčž; wón ma řo řa řřle dobrego a praweho, a to
wón tola njeje. Sčtož nař řtajnje i Bohom řjednocža, to je lu-
bosčž, lubosčž k Bohu a k bliřřichim, a tu wón nima; sčtož řwojeho
řratra lubuje, tón na njeho ře řařpicžom njehlada, kaž řariřeřřki
to čžini. W nim řnjež řdruhi duch, duch řamopasčnosčje a řor-
dosčje a řebicžitwořje. Wón njeřreba Božu hnadu, pšchetož
wón ma řa to, so dyrbi Bóh jemu jeho dobre řkutki, řa čžož wón
řwoju pobožnosčž ma, řarunacž. Sčto i druhimi kaž ře zlonikom
budže, to jeho njenařřupa. — Ale njeje Bože řmřřlenje dřebe?
Wón čžje, so byčhu wěcžne řžiwjenje namařali. Řariřeřřki nima
Boha, byřnjež by wjele wo nim rěčřał — wón njeřtwari na Božu
hnadu! Hnada pař řořbēhjuje, pšchetož wona řofařuje řrařnosčž
Božeje wōtzowřleje lubosčje. Řohodla woptajče a hladaječe, kał
dobrocžiny tón řnjes je: derje temu, kotryž ma nadžiju k njemu!

III. Bóh je zlonikowu řrořřtwa wuřřnyřchał! Kał řbožowny dže
nēřł domoj! řesuř praji wo nim: Tón džēřche řa praweho
do řwojeho domu pšchēd tamnym! Řaj tón, kiž je řo tał ponižnje
k Bohu modlił a dowěřliwoje Božu hnadu řřtał, řřodži po Božichy
pucžach, ma Boha pšchēd wocžomaj a we wutrobje a čžini, sčtož
řo Bohu řpřodba! Najwjetřcha řarosčž je jemu, so mohł Boha
řřubicž, so mohł ře řjednocženřřwa i Bohom řadnyčž. Wotrocž řo
boji, so mohł jeho řnjes řo jemu bliřicž a jeho řnadž nařřwaricž,
hdyž řwoje pšchisřluschnosčje njeje prawje dopjelnił. řemu je
řohodla najľubřcho, so je jeho řnjes dalořo wot njeho. Řinał džē-
cžo; kał řo wjeřeli, hdyž nan dmoř pšchisřidže, so móže nana wo-
řošchicž a lubo mēčž. Sčtož je w řřřřřřřř Boha Wōtzja pra-
wje řeřnał, řo wjeřeli, hdyž Bóh Wōtz jemu bliřko je, řaj wón
wopřuje Bohu řwoju wutrobu řa byřlenje, wón řo hlada, so
Bóh njeby řařo wot njeho wotřřupil. — Kał nēřłotremu je řo
řwědomnje wubudžito, ale wón njeřřara řo wo to, so by Boha do-
był, ale wotanje w řwojich hrěchach a dže bjes mēra po řwojichy
pucžach — wón řřta řořřřřenje we wjeřelachy a njehča i Bohom
řam byčž, wón čžje wot Boha prawje řđaleny wotřacž — kał
řłupny, jako mohł Bohu hdy čžeknyčž. řřtaječe najpřjedy Bože
řkřestwo a jeho prawdosčž, a want budže wřchitko dřebe pšchis-
date. Řbožny, sčtož je Boha tu řřtał a w řwojim řbožniřu jeho
namařał, tón móže řo kaž tamny řławny lěřał na řwojim řmjeř-

nym ložu k Bohu modlic: „Haj wšmi ty ruzy mojej a wjedz mje ham, hacz ja doruki twojej tu duschu dam. Esam nje poczahnu zenje, niz krocalki, hdzez kwera twoja czehnje, mje hobu wšmi!“

Schtóz Boha ma, jhubi s tym wšchu hamopradosc; wón wě, so wšcho, schtož je a ma, je jenož psches Božu hnadu. Tajki cžlowjeł njecha nicžo ham wot kobje bncž — hrěšnił pokutny, kotremuž je Boža hnada salkad wšcheje nadžije, dže sa praweho kwój pucž do kwiojeje domisny, priedy džecžo kmjercze — nětk wobhnadžene džecžo Bože. Haj, schtož ho ham powyškuje, tón budže poniženy, a schtož ho ham ponižuje, tón budže powyšceny.

Sdže mašch kwioju domisnu? Tam, hdzež ho cži lubi a hdzež ho cži derje dže! Kał rad by chwatał k nanej a k maczeri domoj, hdž by w zusbje byl: tam běšche tola twoja domisna. Tam hdzež mašch kwioje powołanje a hdzež kwěru kwioje cžinišch, je twoja domisna. Sswěrnemu sastojnilej a dželaczerjej chže ho sažo domoj do kwiojeho džela. Susto by jemu prošdniny pschedokhe, wón chže sažo kwioje sastojnistwo mēcž. Sdže je twoja domisna? Tam, hdzež by twoji lubi — hdzež je twoja kwójbba, sa kotruž ho starajch a dželajch — derje tebi, hdž to mašch; tam ma twoje žiwjenje bohate wopšchijecze, wulku wažnosć. Sdže je twoja domisna? Tam, hdzež je twój Wótž! Jeho wocži hladatej na tebe wo dnjo a w nožy. Wón je twój schlit a kryw, twój trošcht a twoja nadžija, twoje žiwjenje a twoja sbožnosć.

Tón Knjes je mój pastyr, na nicžim ja nusu njesměju. Hamjeń. S. w Kl.

Polstaletny jubilej hłowneje sšhadžowanŕi.

Słowna sšhadžowanŕa kərbškeje studowazeje mlodžiny kwjeczke 8., 9. a 10. augusta 50-lětny jubilej kwiojeho wobstacža a džela a to w Šhróscžizach. Schtož sšhadžowanŕi snaje a schtož je je s naschimi studowazymi ham hobu kwjeczil — abo je ham jako studowazy hobu kwjeczil — tón srosumi, so to něschto wošebite — khibba so je srosumjenja sa to a lubosće k studowazym a jich dželku sbył? — Šhróscžizy by narodna wješ sšhadžowanŕi. Tam ju sapočatł žnjeńza 1875 jakožichu w mlodostnej sahoritosći mlodži kərbšy studowazy.

Šklawni to kjerjo,
Njespróznj rjerjo
Na kərbšim polu!
Šklawni sbudzerjo
Narodnych mozow
Šhrobli kudzerjo
Bichespannych nozow!
Šklawni bojiczerjo,
Šklawnišchi dohczerjo!

tał cžescžuje jubilejny spěw sšhadžowanŕi jeje jakožerjow, kotryž namakajch w jubilejnej knižy, kotruž je studowaza mlodžina k jubilejej wudała.

Arnoscht Muka, stud. phil. w Lipsku, pscheprožy 6. augusta 1875 wšchěch kərbšich studowazych do Šhróscžiz. Njedy tež to hobriša licžba njebē, kotraž ho tam seńdže. Sapočatł ho tola sta, sapočatł teho, schtož bē nušne, wažne, rjane. To domidžiny dženkja. Jakub Bart s Kufowa, gymnasiasta w Prahy, naž pošdžičhi klawny bašnił Bart-Cžičhinsšhi, bē namjet wustawkow festajal. Wo tutymi tam jednachu studowazy s Lipska a s Prahi, s Budyšchina a s Lubija. Słowna sšhadžowanŕa kərbškeje studowazeje mlodžiny bē jakožena, kotraž nětk lěto wot lěta — jenož wo wójnišch lětach schtyri krocž žaneje njebē — wolajche hromadu 50 lět dołho kərbšich studowazych je wšchěch móžnych schulow a městow a jednocžesche kərbški lud je kərbškej studowazej mlodžinu! S tych, kotřiž tehdy došonjeli rjany skutł, bē tam nětk po

50 lětach hišcže někotrych, kotřiž drje stari po napohladanju tola mlodži wo wutrobje a lubosći kwjeczachu hobu skoty jubilej. Drusy — a tał tež přeni hłowny staršchi, najch dostojny knjes profesor dr. Muka — kwjeczachu jón hobu w dalosći, wuprajimšchi horze sbožopšhecža k tutomu kwjedženjej.

A kwjedžen je ho derje radžil, njedy drje mějesche tež tón a tamny pschecze, kotrež njebu tał dopjelnjene, kaž by to radny chžyl. Jene s tutych njedopjelnjnych je to, so bē kwjedžen, kiž bē hewal wjele, jara wjele wophtany, wošebje njedželu wječor, wot ewangelskich psche malo wophtany a to woboje, woł luda a wot akademikow, wošebje bē tam malo ewangelskich duchownych a wučerjow; to wobžarujemy jara a pscheyemy nutrnje, so by to w dalšich 50 lětach wo wjele lěpje bylo. Sa to kał ho tam cžim wutrobnišcho kčočachu ruky stari sšhadžowanŕarje a sšhadžowanŕarki; bē jich tam tola tał nahladna licžba ijednocžena je wchěch kóncžin. Rjane to dopomnjenki na cžakžy, kotrež nimto — pěkne to hodžinki w cžakžy, w kotrymž kmj a dželamy a wojujemy — nutrne to pschecža sa cžakžy, kotrež pschindu, kotrež budža trjebacž a žadacž wšchē nasche mozy, woboje sželanych a njesželanych. —

Ssobotu, 8. augusta, bē popołdnju kwjedženška sšhadžowanŕa. Šoncžakžny hłowny staršchi, k. stud. jur. Ušmann-Šhróscžanški s Lipska ju wjedžesche. Spěw, rěcže, rosprawy bēchu jeje porjad, w kotrymž ho njedachu molicž, njedy tež wonkach ho hrimajche a bšhškasche a desčcž ho lijesche. Wječor pschisamšny ho sabatwa na žurli a k wošlawjenju jubileja cžehnjescche cžab s lampionami a šmolnizami po wšy.

Njedžela pschindže a pschinješe rjane, škóncžne wjedro a smóžni tał studowazym, kwjedžen wuhotowacž pod módrnym njebjom na kuzy pschede wšy, popołdnju jubilejnu sšhadžowanŕu a wječor hracž džiwadlo. Se wšchěch kóncžin chwatachu ludžo do Šhróscžiz pěšchi, s kolami, s wosami, se želesnizu; popołdnju bē sšhadžowanŕa hižo nahladna, wječor drje bēchu to někotre tyžazy.

Popołdnju bē konzert to hłowne a rěcž k. fararja Šchewcžika-Šhróscžicžanškeho. „Dželaj a spěwaj,“ s tutym prawidkom rěcžesche k. farar studowazym a sšhadžowanŕe wo tym, schtož prawe pschihotowanje a žiwjenje studenty, dozpla cžlowjeka, luda. Program konzerta bē wobšchěrnny, Šhróscžanška „Šednota“ jón wuhotowa, a to rjenje, njedy ho tež pod hošym njebjom móž a sa-cžičcž hłowow kusł šhubišchtej. Šosćo pschinješechu jubilarzy sbožopšhecža a darj. „Rjana Lužiza“ salkincža, sanoschowana wot wšchěch a popołdnjšchi kwjedžen bē škóncžene.

Džechmy je kwjedženšy wupšcheneje sahodny do kwjedženšy wupšcheneje wšy, so bhčmy ho pošlyli. Šso wrócžiwšchi, namakachmy w sahodže hižo wjele ludži, wjazy a wjazy pschihadžachu, wohladacž hru wonka w selenej štwórbje. Wječorne kměrki lěhachu ho hižo na kuku, wješ a jowišcžjo. Na tutym chžyšche ho nam ijewicž něschto, schtož tež nješlyšcha na jažne šlónzo ale do cžěmneho: „Šhodojta“. To je mjeno noweje hry, kotruž je nam rjenje sshotowika knježna wučerka Šubaschcz. Ale tuta „Šhodojta“ móžesche ho tež pschi škóncžnym kwětle widžecž dacž. Hra je dobra a hrajerjo bēchu tež dobri a tutón přeni pošpnt, pschi kotrymž tež jechar na konju hobuskutkowasche, je ho pschiměrnje jara derje radžil. Někotre postupy by kaž se žiwjenja wotposkane, haj by se žiwjenja wšate. W žiwjenju nabeńdžesč tež dženkja hišcže mnoho s toho, schtož bē ho štačo psched lětami blisťo wo wšy B., hdzež je byl bur Jan je kwiojej žonu živy a hdzež ho tał strucheho stawalo. Postupy, hdzež to runje tał dže wo šhodojty, kusťanje, nacžinjenje — a runje tał wo žaršiwosć, jawisć, hidu, flesťi, njekhmanštwow, wohladajch dženkja tež w žiwjenju mjes Šerbami a drubdže, dženkja, w tutym cžakžy ka-

mo sažo bóle hacž pšched 20, 30 lětami. Je tola wulka mójna tež duchow offultifma k nowemu hibanju šbudžila, cžemne, njeznate mozy. — Po druhim jednanju porěcža wulkej šhromadži-
nje k. farar Žyž-Sajnicžanski, se jahorjazymi kłowami wołajo lud a studowaznych do šhromadneho džela sa Eserbowstwo, na-
pominajo starschich, so bychu kwojich šynow dali na schule, hewaf
bórny pobrachuja wošebje duchowni, měšchnizy, wučerjo, napo-
minajo zhyly lud, podpjerowacz studowaznych; dofelž nětke je
cžežko, studowacz a tak nětoremu njemóžno. — Toksta cžma bě,
jako na kónzu tuteho džiwadloweho džela saflincža našcha šerbska
hymna:

Hijčeže Eserbstwo nješubjene,
Eswój schit w naš ma;
Kowy duch wšcho wošlabnjene
Ešlynje pošbēha.
Bóh je s nami,
Wjedže naš!
Njepšhecžel šo hižom hori!
Eserbjo, Eserbjo wostanu,
Eserbjo dobudu!"

We wšy šwjecžachmy dale jubilejnu šhadžowanu. Tak
někotra dopomnjenka na šhadžowanu bu mjes šhadžowan-
rjemi rospominana. Witana bě jim tohodla tež šwjedženka kni-
ha, kotruž šu studowazy s pomozu někotrych staršy šhadžowan-
tarjow špižali a wudali, dofelž wo wšchelakim, hdyž tež niz do-
špotnje, tola pěknje rosprowja a tež šapilš dotalnych kłownych
šhadžowanow podawa.

Bóndžela bě došwjecženje jubilejneho šwjedženja. Čžejnje-
chu do Kufowa, hdžež pošwjecžichu wopomnjenšku taflu, wěno-
wamu šobušaložerjej šhadžowanu, pěknjerjej Bartej-Čžičinške-
mu. S Kufowa doždžechu do Janšich kupjel, hdžež buch uot
k. dra. Rachela witani. We Worflezach špominachu na drugeho
šerbskeho wotčizna, na Michala Šórniša; pšched domškim, w ko-
trymž je šo narodžil, wopomnichu jeho pilne a šwěrne dželo sa
Eserbow se kłowom a špěwom. — Dowušwjecžili šu šhadžo-
wantu potom w Šhróscžizach.

Jedyn s jeje špěwot šo šasbēhnje:

„Šhto šo woblicža tak krašnja,
Radošč w dušchach kraluje?
Šhto šo šerbske wócžla jašnja,
Šbožownošč wšchěch wěnzuje?
Šhróscžanska Šhadžowanu
Šwjecži šwój džěn naroda!"

Tak tež to bě! A njedž nětke tež dale tak je, šo šo s Božej pomo-
zu dopjelnjeja wšchě nutrne pšhecža, tam wustajene tak, šo to Bo-
hu k cžescži, Eserbam paš k wužitku!

„Štowi jenaf wostanjeće
Wofšjedž žołmow šnjemdrjonych,
W boju jěrym dobudjeće
Pšchi njewjedrach traschaznych,
Šdyž je mlódna nadžija,
Lubošč bratrška kčžjaza!
Šsu-li Eserbjo wojowarjo
Ššwěrne, budu dobywarjo!"

R. W.

Zyrkej a stat.

— **W S t o c h o l m j e** je šhromadženy nětš šjěš kšescž-
janskich zyrkwojow — s wuwšaczom romškokatolškeje. Duzy tam
je džel kłownych wotpóšlanow, kofšiz tam zuše zyrkwoje šastu-
puja, Němšku, wošebje Berlin wopytal, mjes nini šastupjerjo
amerikanskich zyrkwojow a tež šastupjerjo prawowěrneje zyrkwoje.
Pocžahi mjes ewangelšimi zyrkwojemi Němškeje a druhimi zyrk-

wjemi šu šo wobnowite a škrucžite. — Wot šhromadžiny we
Stocholmje wocžatuja wjele ja pšchichod. Hacž šo tute wo-
cžakowanja dopjelnja, pokazu pšchichodne lěta. Drušy šo jažo
boja pšched ščžhwłami tuteho šjěšda, mēnjo. šo jenotliwe zyrkwoje
s tym šwoje wošebitoščeje a prawa šhubja; tuta bojošč je drje po-
darmo, je paš runje tež mjes Lutheršimi byla. S druhich pšchi-
cžinow šo sažo drušy boja; tak je šo tež s romško-katolškeje štrony
pšhecžiwot tutej šhromadžiny dželalo. — Šo tuta šhromadžina
něšto wošebite, to s teho wšcheho špóšnajesch, a tež s teho, šo šo
wšchě móžne nowiny s njej šaběraja. Tež my čžemy tu dale
wo njej rosprowjeć. Šdyž šu šamo šastupjerjo statow, tež něm-
škeho stata, na njej šobu, šmēmy tež wocžakowacz, šo budže k šep-
šchemu ja pocžahi mjes statami a zyrkwojemi. R. W.

Wšchelle s bliska a s daloka.

— **Njewjedra** trascha pšcheco sažy ludži, wošebje žnjenza-
rjow. S měštnami šu žně cžežko šchodowale, haj šu šamo šni-
cžene; potwšchitkownje paš šo žnjowe dželo hacži. My, kotrymž
bohate žně šu wobradžene a hacž šem šu hnadnje wukhowane,
nochžemy šo hordžicž, ně, čžemy wušnawacz kaž Luther to w přē-
nim artiklu wučži: „Šo wšchitko cžini Bóh tón šnjēs se ša-
meje wótzowškeje, bójškeje dobrotu a šmilnoščeje, bjese wšcheje mo-
jeje šašlužby a doštojnoščeje!“ A my nochžemy šo komdžicž, cži-
nicž po tym, šchtož tam dale prajene: „Ša to wšchitko šym ja wi-
nojt, šo jemu džakowacz a jeho šhwalicž a jemu šlužicž a jeho
pošlužacz!“ A to wšchitko niz bjes toho, šo šo njebchmy nutr-
nje modlili: „Šnježe Božo, šchitaj a žohmuj tvoje daru, naš a
našche domy a statoki a hona s luteje hnady a šmilnoščeje!“

Optantojo. Wšchě nowiny pižaja tak abo hinaf wo nušy,
kotraž je optantow — s Pólškeje wupokafanych — potrejchila,
wošebje tež wo njedošahazym šastaranju pšchi mješy, a to sažo
wošebje w lěhwje Schneidemühl. Je to dwojaka nuša, kotraž
jich potrejchila, šwonšowna a šnutšowna, cželna a duchotowna.
Šruška ewangelška zyrkej je hnydom šakrocžila a je ewangelškeho
šararja do Schneidemühla poškala, kotrehož pomoz a dželo bu
tam lubje witane. Šehorunja je tam šnutšowneho mišionštwu
a kšescžjanski wuštwy šu kotry wotpóškale, šo bychu pom-
hale potrejbnych šastaracz. Generalšuperintendenta ša namješne
šojiny wotně tam tež wošebitu Božu šlužbu, kotraž bě derje
wopytana. Wšchmoščomaj Němškeje a Pólškeje dyrchjalo jenaf
naležane byčž, tutemu hubjenštwu optantow wotpomhacz, abo
lěpje hijčeže, jemu šadžewacz!

— **W Galizijej** je mjes Wukrajnštimi, kofšiz šo s wjetšcha
Ruthenojo abo Wukorušojow mjenuja, ewangelške hibanje nastalo.
Wot 14. lětšotka šem bēchu wot pólškeho nadšnježštwu nušowani,
šo s romško-katolškej zyrkwoju šjednocžicž; bēchu paš wšchelake stare
prawa wobšhowali, tak šwoje stare waschynjo pšchi Božich šlužbach
a mandželštwu měšchnikow. Lětka šu šo nětke s Ameriki wu-
krajnšy protestantšy šararjo dom wrócžili, kotrychž bě jedyn
prawišnik, kotryž bě k ewangelškej zyrkwoi pšchěšupil, namošt, šo
do Galizijeje domoj wrócžicž. Tucz š tam nětke we wukrajn-
škej rēcži předuja a Bože šlužby džerža, a Bože domy šu pšche-
pjelnjene. Šaž šo pšche, je to hibanje tak pošupiko, šo šu žyle
wšy na tym, k ewangelškej wěry pšchěšupicž. S jeneho šeminara
ša měšchnikow wuštupi na 40 wučomzow, džel s nich pšchihotuje
šo ša ewangelšku duchownu šlužbu. Šeklo žyleho hibanja je:
„Šo ewangelion ša wbohi wukrajnški lud!“

Šištowanje:

M. w Bu. ša 12. po šwj. Šr.

S. w M. ša 13. po šwj. Šr. (žnjowu džakny šwjedžen).

Šamolwity redaktor: šarar M j e t w a w Buležach.